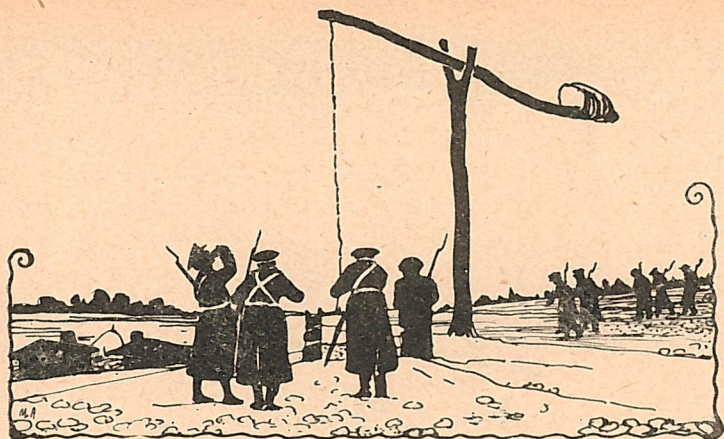

ПОМИРИТЕЛЪ

Това бѣше презъ голѣмата война. Замръкнахме край едно добруджанско село, което бѣше пусто. Населението му бѣ избѣгало.

Цѣлъ день нашитѣ храбри войници водиха сражение и все настѣпваха напредъ. Горещината се разстилаше по цѣлата ширина. Никѣде не срѣцнахме изворче, за да разхладимъ устнитѣ си. Въ тая златна земя водата е рѣдкостъ.

Отвѣждъ селото пѣкъ сѣ се окопали неприятелскитѣ войски.

Нощта покри равнината. Луна нѣмаше на небосвода. По едно време зачухме отъ кѣмъ селото откъслечно скърбуцане на кладенчева кобилица.

Противникътъ бѣше пратилъ войници да черпятъ вода отъ селския кладенецъ.

По скърбуцането можехме да налучкаме, кѣде сѣтъ и да ги разгонимъ, обаче никой отъ наша страна не прати куршумъ нататъкъ. Знаехме, че ще се дава помощъ на много жадни хора. Следъ малко селото затихна.

Нѣколко наши смѣлчаци нарамиха манерки и предпазливо се изгубиха въ селото. Всички настрѣхнахме. . . . Обади се кобилицата. . . Следъ досадно чакане, юнацитѣ се завърнаха. Разквасихме устнитѣ си съ водица.

Отново чухме кобилицата да пѣе своята добродушна пѣсенъ. Явно бѣше, че неприятелътъ е изпра-